

לקוטי תורה • פרשת אמור • מאמר 3

וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר...

”וספרתם לכם ממחרת השבת”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל
אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/emor/3](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/emor/3)

1 וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות כו'. הנה וספרתם הוא לשון בהירות כמו אבן ספיר וכן ע"ס [עשר ספירות] הוא לשון בהירות.

"וספרתם לכם ממחרת השבת, מיום הביאכם את עומר התנופה, שבע שבתות" וגו'. והנה, "וספרתם" הוא לשון בהירות, כמו "אבן ספיר"; וכן "ספירות" הוא לשון בהירות.

וזהו וספרתם לכם כו' היינו להמשיך ע"ס [עשר ספירות] שיאירו לכם למטה (עיין בפרדס ש"ח פ"ב [פרק ב'] בשם ספר הבהיר אמאי אקרי ספירות ע"ש [על שם] השמים מספרים כו'. ועיין בזהר תרומה קל"ו ב' מאי מספרים כו' דנהרין כו').

וזהו "וספרתם לכם" וגו', כלומר, להמשיך את עשר הספירות כדי שיאירו לכם למטה. (ראו פרדס, שער ח, פרק ב, בשם ספר הבהיר: "למה נקראות ספירות? על שם 'השמים מספרים' וגו'. וראו זוהר, תרומה, קלו ע"ב: "מהו מספרים?" וגו', "שהם מאירים" וגו').

ולהבין זאת הנה פסח הוא יציאת מצרים וחג השבועות הוא מ"ת [מתן תורה] וקודם קבלת התורה היו צריכים לספור ז' שבועות שלימות ואח"כ היו יכולים לקבל התורה

ולהבין זאת: פסח הוא יציאת מצרים, וחג השבועות הוא מתן תורה; ולפני קבלת התורה היו צריכים לספור שבעה שבועות שלמים, ורק לאחר מכן יכלו לקבל את התורה.

(ועיין בזהר פ' אמור דף צ"ז). כי הנה כתיב והחיות רו"ש [רצוא ושוב] שלמעלה הכל בבחי' רצוא ושוב.

(וראו זוהר, פרשת אמור, דף צז). שהרי כתוב: "והחיות רצוא ושוב"; כל מה שלמעלה הוא בבחינת רצוא ושוב.

וכמ"כ [וכמו כן] פסח הוא בחי' רצוא ושבועות הוא בחי' שוב כי פסח הוא יצ"מ [יציאת מצרים] שהוא בחפזון כמ"ש ואכלתם אותו בחפזון.

וכך גם פסח הוא בחינת רצוא, ושבועות הוא בחינת שוב. שהרי פסח הוא יציאת מצרים, שהייתה בחיפזון, כמו שכתוב: "ואכלתם אותו בחיפזון".

וכתיב בחפזון יצאת כו', כי אז היה התגלות אלקות מלמעלה כמאמר עד שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה וגאלם בבחי' חפזון ולעתיד כתיב כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כו' שלא יהיה בבחי' חפזון

וכתוב "בחיפזון יצאת" וגו', משום שאז הייתה התגלות אלוהית מלמעלה, כמאמר: "עד שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים, הקב"ה, וגאלם" — בבחינת חיפזון. אבל על העתיד כתוב: "כי לא בחיפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו" וגו', כלומר, שלא תהיה זו בחינת חיפזון,

אבל יצ"מ [יציאת מצרים] היה בחפזון כו', (ועמ"ש מזה ברבות ס"פ בא ובמכילתא פ' בא פרשה ז' וע"ש והובא ג"כ בילקוט פ' בא. וע' בסש"ב [בספר של בינונים] פל"א ועמ"ש ס"פ וישב סד"ה כה אמר כו' ונתתי לך מהלכים

ואילו יציאת מצרים הייתה בחיפזון וגו'. (ראו על כך במדרש רבה, סוף פרשת בא, ובמכילתא, פרשת בא, פרשה ז, ועיינו שם; הדברים מובאים גם בילקוט, פרשת בא. וראו ספר של בינונים, תניא, פרק לא. וראו גם בסוף פרשת וישב, בסוף המאמר הפותח במילים "כה אמר" וגו', על הפסוק "ונתתי לך מהלכים",

אבל לע"ל [לעתיד לבוא] כשיתגלה בחי' סוכ"ע כו' שיהיה גם השוב בבחי' הליכה כמו הרצוא כו', ומ"ש סד"ה והיה מספר בני ישראל בענין שלעתיד תהיה מעלת אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] גדולה וגבוה לאין קץ כו'. ומכ"ז [ומכל זה] יובן ענין כי לא בחפזון)

אבל לעתיד לבוא, כשתתגלה בחינת סוכב כל עלמין וגו', גם השוב יהיה בבחינת הליכה, כמו הרצוא וגו'. וראו את הנאמר בסוף המאמר הפותח במילים "והיה מספר בני ישראל", בענין המעלה של אתערותא דלתתא לעתיד לבוא, שתהיה גדולה וגבוהה לאין קץ וגו'. מכל זה יובן עניינו של "כי לא בחיפזון".

והיינו בחי' רצוא ממטה למעלה משא"כ שבועות הוא בחי' שוב שהוא בחי' מ"ת [מתן תורה] גילוי רצונו למטה. כמ"ש וירד ה' על הר סיני המשכה מלמעלה למטה.

וזוהי בחינת רצוא, מלמטה למעלה; ואילו שבועות הוא בחינת שוב, שהיא בחינת מתן תורה — גילוי רצונו למטה, כמו שכתוב: "וירד ה' על הר סיני", המשכה מלמעלה למטה.

והנה כתיב למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] בכל דור ודור כו'. שצ"ל בכל יום בחי' יצ"מ [יציאת מצרים].

והנה כתוב: "למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך"; וכמאמר חז"ל: "בכל דור ודור" וכו' — שבכל יום צריכה להיות בחינת יציאת מצרים.

2 והיינו בק"ש [בקריאת שמע] ואהבת כו'. וחזקתם אני ה' אלקיכם אשר הוצאתי כו'. ובפרט מן ב"ש [ברוך שאמר] עד ק"ש [קריאת שמע] הוא הכנה שיבוא לבחי' יצ"מ [יציאת מצרים] ואהבת כו'.

כלומר, בקריאת שמע נאמר "ואהבת" וכו', וחזקתם אותה במילים "אני הוי' אלקיכם אשר הוצאתי [אתכם]" וכו'. ובפרט, [התפילות] מ"ברוך שאמר" ועד קריאת שמע הן הכנה לכך שהאדם יגיע לבחינת יציאת מצרים, ל"ואהבת" וכו'.

והיינו כשיתבונן איך שכל צבא השמים לך משתחווים והאופנים וחיות הקודש ברעש גדול כוי והחיות זעות מחיל כסא נושאות ומנושאות עם כסא אלף אלפים ורכבן ישמשוניה וכולם הם בבחי' ביטול תמיד.

כלומר, כאשר האדם מתבונן בכך ש"כל צבא השמים לך משתחווים", וש"האופנים וחיות הקודש ברעש גדול" וכי, ש"החיות זעות מחיל הכיסא; נושאות ומנושאות עם הכיסא", ש"אלף אלפים ורכבן ישמשוניה", ושכולם נמצאים תמיד בבחינת ביטול.

3 וזהו להודיע לבני האדם גבורותיו וכבוד הדר מלכותו שהוא בחי' הדר מלכותו שכולם בטלים לגבי ממש ונמשך להם הביטול ע"י שמשיגים כי מלכותך מלכות כל עולמים.

וזהו [פירוש] "להודיע לבני האדם את גבורותיו ואת כבוד הדר מלכותו": זו בחינת "הדר מלכותו", שבה כולם בטלים אליו ממש. הביטול נמשך אליהם מכך שהם משיגים כי "מלכותך היא מלכות כל העולמות".

פי' מלכותך שחיות כל העולמות אינו אלא מבחי' מלכותך הארת שמו בלבד לא כמו שהנשמה מחיה את הגוף שעצמיות חיות הנשמה מלוכש בתוך הגוף ממש. אבל מהותו ועצמותו רם ומתנשא כוי.

פירוש "מלכותך" הוא שהחיות של כל העולמות נובעת רק מבחינת "מלכותך", כלומר מהארת שמו בלבד. אין זה כמו הנשמה המחיה את הגוף, שעצם החיות של הנשמה מלוכש ממש בתוך הגוף. ואילו הווייתו ועצמותו נשגבות ומרוממות, וכן הלאה.

4 ואין שום דבר מלבישו כלל היה הוה ויהיה בלי שינוי כלל כמ"ש אני הי לא שניתי אתה הוא קודם שנברא העולם ואתה הוא לאחר שנברא כוי

ושום דבר אינו מלביש אותו כלל; הוא היה, הוה ויהיה בלי שום שינוי, כמו שכתוב: "אני הוי לא שניתי"; "אתה הוא קודם שנברא העולם, ואתה הוא לאחר שנברא" וכי,

כלי שום שינוי כלל ואין שום דבר מכסה ומסתיר נגדו אלא רק הארת שם כבוד מלכותו בלבד זהו חיות והתהוות כל העולמות.

כלי שום שינוי כלל; ושום דבר אינו מכסה ומסתיר מפניו. אלא רק הארה בלבד של "שם כבוד מלכותו" — וזהו החיות וההתהוות של כל העולמות.

5 וזהו מלכותך מלכות כל עולמים היינו שכל עולמים אף שהן אלף אלפים ורבוא רבבן כמ"ש היש מספר לגדודיו ומן הארץ לרקיע מהלך ת"ק שנה כו'.

וזהו [פירוש] "מלכותך מלכות כל עולמים": שכל העולמות, אף שהם אלף אלפים ורבוא רבבות, כמו שכתוב: "היש מספר לגדודיו?", וכן "מן הארץ לרקיע מהלך ת"ק שנה" וכו',

עכ"ז [עם כל זה] הם אין ערוך כלל לגבי אורו כו' שהוא בחי' א"ס ממש וכנודע שאפילו אחד לגבי רבוא רבבן יש לו ערך

ובכל זאת אין להם שום ערך ביחס לאורו וכו', שהוא בחינת אין סוף ממש. וכידוע, אפילו לאחד יש ערך ביחס לרבוא רבבות,

שהוא חלק קטן ממנו. אבל רבוא רבבן לגבי בלי גבול בבחינת א"ס ממש אין ערך כלל. שהרי הוא חלק קטן ממנו; אבל לרבוא רבבות אין שום ערך ביחס למה שאין לו גבול, בבחינת אין סוף ממש.

6 וע"י שמשגיגים את כל הנ"ל ע"י"ז הם בבחי' ביטול תמיד וע"י התבוננות כל הנ"ל בעומק הדעת ומכיוון שהם משיגים את כל האמור לעיל, הם נמצאים תמיד בבחינת ביטול. וכאשר מתבוננים בכל האמור לעיל בעומק הדעת,

אזי ממילא יבא לבחי' רצוא בק"ש [בקריאת שמע] להיות ואהבת את הוי' אלקיך בכל לבבך לצאת מן המצרים וגבולים שכולם הם בבחי' גבול,

ממילא יגיע האדם לבחינת רצוא בקריאת שמע, לקיום "ואהבת את הוי' אלקיך בכל לבבך": לצאת מן המצרים והגבולות, שכולם בבחינת גבול,

כמו מהלך ת"ק שנה הן בגשמיות הן ברוחניות הוא בבחי' מצר וגבול המכסים ומסתירים להיות נראה ליש ודבר בפ"ע [בפני עצמו] רק לדבקה בו כו' שהוא בלי גבול בחי' א"ס ממש.

כמו מהלך של חמש מאות שנה, בגשמיות וברוחניות כאחת, שהוא בבחינת מצר וגבול המכסים ומסתירים, עד שהעולם נראה כיש וכדבר בפני עצמו; אלא שהמטרה היא לדבקה בו וכו', שהוא בלי גבול, בחינת אין סוף ממש.

7 וזהו נק' יצ"מ [יציאת מצרים] לצאת מן המצרים וגבולים כנ"ל, וזהו שבגלות מצרים נאמר בפרעה לא ידעתי את ה' ששם הוי"ה

זהו מה שנקרא יציאת מצרים: יציאה מן המצרים והגבולות, כפי שהוזכר לעיל. לכן, בגלות מצרים נאמר על פרעה: "אינני יודע את הוי"ה" — ששם הוי',

שהוא היה הוה ויהיה בלי שינוי לא ידעתי רק שם אלקים המכסה ומסתיר להיות יש ודבר בפ"ע [בפני עצמו] דוקא.

שהוא היה, הוה ויהיה בלי שינוי, "אינני יודע"; [אני יודע] רק את שם אלקים, המכסה ומסתיר, כדי שתהיה דווקא מציאות, דבר בפני עצמו.

וזהו לא ידעתי את הוי' שהדעת הי' [היה] בבחינת גלות. וזהו שחותם בק"ש [בקריאת שמע] אני הוי' אלקיכם אשר הוצאתי כו' אני הוי' דוקא:

וזהו פירוש "אינני יודע את הוי'": שהדעת הייתה בבחינת גלות. לכן חותמים את קריאת שמע במילים "אני הוי' אלקיכם אשר הוצאתי [אתכם] וכו' — דווקא "אני הוי'".

8 ב וזהו מארז"ל [מאמר רבותינו זכרונם לברכה] תפלות אבות תקנום. פי' אבות הם חג"ת [חסד גבורה תפארת] שנמשך מהם אהוי"ר [אהבה ויראה] ורחמנות שהם אברהם יצחק ויעקב.

וזהו [פירוש] מאמר חז"ל: "תפילות אבות תיקנום". כלומר, האבות הם חסד, גבורה ותפארת, שמהם נמשכים אהבה, יראה ורחמים; אלה הם אברהם, יצחק ויעקב.

והיינו שכל התפלה היא בג' מיני פסוקים, היינו פסוקים של חסד שנעשה מהם בק"ש [בקריאת שמע] ואהבת כו'

כלומר, התפילה כולה מורכבת משלושה סוגי פסוקים: פסוקים של חסד, שמהם נוצרת בקריאת שמע האמירה "ואהבת" וכו',

ע"י ההתבוננות כנ"ל שהוא בחי' אברהם אוהבי להיות גילוי האהבה בנפש בחי' רצוא ועי"ז אחי"כ והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך ודברת בם כו'.

באמצעות ההתבוננות האמורה לעיל, שהיא בחינת "אברהם אוהבי": שתתגלה אהבה בנפש, בבחינת רצוא. ובעקבות זאת, בהמשך, [מתקיימים] "והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך" ו"ודברת בם" וכו'.

9 ואף שבפ' שניה כתיב ואספת דגנך עכ"ז [עם כל זה] נעשה תורתן קבע ומלאכתן עראי. וזהו כי האדם עץ השדה שהוא

ואף שבפסוק השנייה [של קריאת שמע] נאמר: "ואספת דגנך", אף על פי כן תורתם נעשית קבע ומלאכתם עראי. וזהו [פירוש] "כי האדם עץ השדה": הוא

כמו אילן הצומח בארץ שהעיקר הוא הפרי שעליו עכ"ז [עם כל זה] יש גם קוצין ועלין וגוף האילן והעיקר הוא רק הפירות כו'.

כמו אילן הצומח בארץ, שעיקרו הפרי שעליו. ואף על פי כן יש בו גם קוצים, עלים וגזע; ועיקרו הוא רק הפירות וכו'.

כמ"כ [כמו כן] האדם העיקר הוא הפרי היינו תורה ומצות כמארז"ל [כמאמר רבותינו זכרונם לברכה] מאי פרי מצות וזהו ענין תורתן קבע ושאר כל צרכי גופו הם כמו העלים לגבי הפרי.

כך גם אצל האדם: עיקרו הוא הפרי, כלומר תורה ומצוות, כמאמר חז"ל: "מהו פרי? מצוות". וזהו ענין "תורתם קבע"; וכל שאר צרכי גופו הם כמו העלים ביחס לפרי.

10 וזה נעשה הכל מבחי' ואהבת כו' שהוא בחי' אברהם, וכן יצחק בחי' גבורה שנעשה מזה בחי' יראה בנפש פחד יצחק.

וכל זה נמשך מבחינת "ואהבת" וכו', שהיא בחינת אברהם. וכן יצחק הוא בחינת גבורה, שממנה נוצרת בנפש בחינת יראה — "פחד יצחק".

ובחי' יעקב הוא בחי' רחמנות דהיינו מי שלבו כלב האבן שאף שמתבונן בכל הנ"ל לא יבא לבחי' בחינת יעקב היא מידת הרחמים. כלומר, מי שלבו כלב האבן, שאף שהוא מתבונן בכל הדברים שנאמרו לעיל, אינו מגיע לבחינת

ואהבת שבק"ש [שבקריאת שמע] מחמת שקשור מאד בהבלי העולם להיות יש ודבר בפ"ע [בפני עצמו] ומחמת זה לבו כלב האבן. אזי העצה לזה הוא לעורר רחמים רבים על נפשו.

"ואהבת" שבקריאת שמע, משום שהוא קשור מאוד להבלי העולם, עד שהוא חש את עצמו ליש ודבר בפני עצמו; ומשום כך לבו כלב האבן. העצה לכך היא לעורר רחמים רבים על נפשו.

11 וכמ"ש ליעקב אשר פדה את אברהם וזהו ע"י פסוקי רחמנות שבתפלה והוא המלך המרומם כו' ברחמיך הרבים רחם עלינו.

כמו שכתוב: "ליעקב אשר פדה את אברהם". והדבר נעשה באמצעות פסוקי הרחמים שבתפילה, כלומר: "המלך המרומם לבדו מאז" וכו', "ברחמיך הרבים רחם עלינו".

אבינו אב הרחמן רחם עלינו ותן בלבנו בינה להבין ולהשכיל ולא נבוש לע"ו [לעולם ועד]. פ"י כי הנה כתיב כי לא יראני האדם וחי וארז"ל [ואמרו רבותינו זכרונם לברכה] בחייהם אינם רואים

"אבינו אב הרחמן, רחם עלינו ותן בלבנו בינה להבין ולהשכיל, ולא נבוש לעולם ועד". פירוש הדברים: הרי כתוב "כי לא יראני האדם וחי", וחכמינו זכרונם לברכה אמרו: "בחייהם אינם רואים",

אבל במיתתם רואים כי בחייהם שהנפש מלוכש בגוף ומכסה ומסתיר עליו להיות נראה לו זה העולם ליש ודבר בפ"ע [בפני עצמו].

"אבל במיתתם רואים". כי בחייהם, כשהנפש מלוכשת בגוף, הגוף מכסה עליה ומסתיר אותה, כך שהעולם הזה נראה לה כישות וכדבר בפני עצמו.

אבל בצאת הנפש מהגוף אזי רואים שבאמת מהותו ועצמותו כ"י היה הוה ויהיה בלי שום שינוי ואין שום דבר יכול להלבישו כלל ולהסתירו והיה מקח טעות לגמרי מה שהיה נראה לו העולם ליש ודבר בפ"ע [בפני עצמו].

אבל כשהנפש יוצאת מן הגוף, אז רואים שבאמת הווייתו ועצמותו וכ"י היו, הווים ויהיו בלי שום שינוי, ואין שום דבר שיכול להלביש אותו או להסתיר אותו כלל. נמצא שהיה זה מקח טעות גמור, בכך שהעולם נראה לו כישות וכדבר בפני עצמו.

12 ואזי הבושה גדולה עד למאד על שכל מחשבותיו ומגמותיו היו בהבלי העולם ובעסקיו כאלו הוא דבר בפ"ע [בפני עצמו] ממש והוא חוצפא והעזה גדולה כ"י.

אז הבושה גדולה עד מאוד: כל מחשבותיו ומטרותיו היו נתונות להבלי העולם ולעסקיו, כאילו העולם הוא ממש דבר בפני עצמו; וזוהי חוצפה והעזה גדולה וכ"י.

ולכן בקשתנו ברחמיך הרבים רחם עלינו ותן בלבנו בינה היינו להבין דבר מתוך דבר היינו ולכן אנו מבקשים: "ברחמיך הרבים, רחם עלינו ותן בלבנו בינה" — כלומר, שנבין דבר מתוך דבר; היינו,

אף בעוד שהנשמה מלוכשת בגוף יבין וישכיל שבאמת הכל בטל בתכלית כמו קודם שנברא העולם בלי שום שינוי ממש כנ"ל ולא נבוש לע"ו [לעולם ועד].

שגם כשהנשמה מלוכשת בגוף, יבין וישכיל שבאמת הכול בטל בתכלית, כפי שהיה קודם שנברא העולם, ממש ללא שום שינוי, כנזכר לעיל; "ולא נבוש לעולם ועד",

בכדי שלא יהיה אח"כ הבושה לעולם ועד. וזהו ליעקב אשר פדה את אברהם [עיי' בד"ה מה יפו פעמך]:

כדי שלא תהיה אחר כך בושה לעולם ועד. וזהו [פירוש] "ליעקב אשר פדה את אברהם". [ראו את המאמר הפותח במילים "מה יפו פעמך"].

13 ג והנה כל הנ"ל שהוא בחי' רצוא יצ"מ [יציאת מצרים] אינו אלא לנפש האלקית בלבד שהיא בבחי' גלות בתוך מצרים וגבולים המכסים כו'.

3. והנה, כל האמור לעיל, שהוא בחינת רצוא ויציאת מצרים, שייך לנפש האלקית בלבד, הנתונה בגלות בתוך מצרים וגבולות המכסים עליה וכו'.

וכמו שאמר פרעה לא ידעתי את הוי' כו'. וכמ"ש אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך כו' שזהו שנאמר ליעקב שהוא הנפש האלקית בלבד.

וכמו שאמר פרעה: "אינני יודע את הוי'" וכו'. וכמו שכתוב: "ארד עמך למצרים ואעלה אותך" וכו'; שהרי הדברים נאמרו ליעקב, שהוא הנפש האלקית בלבד.

יו"ד עקב יעקב חבל נחלתו כי חלק הוי' עמו. כמ"ש וירא ישראל את ה' הגדולה אשר עשה ה' שישראל בלבד שהוא הנפש האלקית

"עקב", יוד ועקב; "יעקב הוא חבל נחלתו", "כי חלק הוי' עמו". וכמו שכתוב: "וישראל ראה את ה' הגדולה אשר עשה ה'": ישראל בלבד, שהוא הנפש האלקית,

כי ישראל עלה במחשבה ישראל לי ראש כו' וישראל בלבד ראו אשר עשה הוי' כו'.

שכן "ישראל עלה במחשבה" [של ה'], [ו] "ישראל" הוא "לי ראש" וכו'; ישראל בלבד ראה את אשר עשה הוי' וכו'.

14 וכמ"כ [וכמו כן] בק"ש [בקריאת שמע] בחי' רצוא יצ"מ [יציאת מצרים] הנ"ל ואהבת כו' אינו אלא לנפש האלהית בלבד אבל נפש הבהמית מ"מ הוא רוצה לאכול כמעשה בהמה כו'.

כך גם בקריאת שמע: בחינת הרצוא, יציאת מצרים שהוזכרה לעיל, "ואהבת" וכו', שייכת לנפש האלקית בלבד; ואילו נפש הבהמית עדיין רוצה לאכול כדרך בהמה וכו'.

וכדי לקבל את התורה שהוא גילוי רצונו ית' כביכול למטה הוצרך להיות מקודם בחיי ביטול נפש הבהמית ג"כ. [ועמ"ש ע"פ אדם כי יקריב כו' תקריבו כו' ע"ש].

וכדי לקבל את התורה, שהיא גילוי רצונו ית' למטה כביכול, היה צורך שתחילה תהיה גם בחינת ביטול של נפש הבהמית. [ועיינו כמה שנכתב על "אדם כי יקריב" וכו', "תקריבו" וכו'; עיינו שם].

15 והיינו ע"י הנפת העומר וספה"ע [וספירת העומר]. כמ"ש והניף את העומר לפני הוי' לרצונכם ממחרת

השבת יניפנו הכהן, כי

וזה נעשה באמצעות הנפת העומר וספירת העומר. כמו שכתוב: "והניף את העומר לפני הוי', לרצונכם; ממחרת השבת יניפנו הכהן". כי

הנה העומר הוא מן השעורים שהוא מאכל בהמה וכמ"כ [וכמו כן] למעלה יש ג"כ בחיי בהמה והוא המרכבה העליונה פני אריה אל הימין ופני שור מהשמאל

העומר בא מן השעורים, שהן מאכל בהמה. וכך גם למעלה יש בחינה של בהמה: זוהי המרכבה העליונה, "פני אריה אל הימין ופני שור מהשמאל",

כי חיה בכלל בהמה כמ"ש על הים שעשה שלמה עומד על שנים עשר בקר שלשה פונים צפונה כו' כי חיה כלולה בכלל בהמה. כמו שכתוב על הים שעשה שלמה: "עומד על שנים עשר בקר, שלשה פונים צפונה" וכו',

שהיא המרכבה העליונה והים עליהם מלמעלה שהיא בחי' ים העליון בחיי בהמה רבה שם ב"ן [שם ב"ן] גימטריא בהמה

וזו המרכבה העליונה; "והים עליהם מלמעלה" — זהו הים העליון, בחינת "בהמה רבה", שם ב"ן (52), שערכו המספרי שווה לערכה של המילה "בהמה",

שהוא שרש המרכבה דפני אריה כו', והמרכבה הנ"ל הוא שרש ומקור לכל הבהמות ונפש הבהמית שלמטה שנמשכים ממנה.

שהוא השורש של המרכבה ש"פני אריה" וכו'. והמרכבה הזאת היא השורש והמקור לכל הבהמות ולנפש הבהמית שלמטה, הנמשכות ממנה.

16 ושעורה שעור ה' והיינו מברורים שלמטה שנבררים ונכללים בבחי' בהמה רבה הנ"ל כמאמר יוצר משרתים שיש מלאכים שהם בטלים בכל יום ונבלעים ונכללים בבחי' בהמה רבה הנ"ל.

ושעורה היא שיעור ה', "מידת ה'": כלומר, [היא] מן הברורים שלמטה, שמתבררים ונכללים בבחינת הבהמה רבה שהזכרה לעיל; כמאמר "היוצר מלאכים משרתים", שכן יש מלאכים שמתכסלים בכל יום, ונבלעים ונכללים בבחינת הבהמה רבה שהזכרה לעיל,

כמו המאכל שעורים שנבלע בבהמה שלמטה וחוזרים ומתחדשים בכל יום כו'.

בדומה למאכל שעורים שנבלע בבהמה שלמטה, והם חוזרים ומתחדשים בכל יום כו'.

17 וזהו יניפנו הכהן שהוא בחי' חסד העליון העלה את בחי' בהמה רבה הנ"ל [ע"י בזהר פ' בלק דקפ"ח ע"ב] ע"י עומר שעורה שעור ה' הנ"ל.

וזהו [פירוש] "הכהן יניפנו": [הכהן], שהוא בחינת חסד עליון, העלה את בחינת הבהמה רבה שהזכרה לעיל [ראו בזהר, פרשת בלק, דף קפ"ח ע"ב], באמצעות עומר השעורים, שיעור ה', שהזכר לעיל.

לפני הוי' למעלה מהוי' כנודע. וזהו ממחרת השבת ולא ממחרת יו"ט [יום טוב] שהוא למעלה מבחי' שבת וד"ל [ודי למבין].

"לפני הוי'" — למעלה מהוי', כידוע. וזהו שנאמר "ממחרת השבת" ולא "ממחרת יום טוב", מפני שהמדרגה הזאת היא למעלה מבחינת שבת. והדברים מובנים למי שמבין.

18 ועי"ז אח"כ ע"י ספה"ע [ספירת העומר] היו המשכות מקיפים מלמעלה למטה לעומר כו'. וזהו היום יום א' לעומר יום הוא בחי' חסד כמ"ש יומם יצוה ה' חסדו

ובאמצעות זאת, לאחר מכן, באמצעות ספירת העומר, נמשכו אורות מקיפים מלמעלה למטה אל העומר כו'. וזהו [פירוש] "היום יום אחד לעומר": "יום" הוא בחינת חסד, כפי שנאמר: "ביום ה' מצווה את חסדו";

והיינו בחי' חסד עליון להמשיך מלמעלה מעלה לבחי' עומר כדי שיהיה ביטול הרצון מנפש הבהמית ג"כ דוקא.

כלומר, בחינת חסד עליון, להמשיך מן המדרגות הגבוהות ביותר אל בחינת העומר, כדי שגם רצון הנפש הבהמית יתבטל דווקא.

19 וזהו לרצונכם כדי שיהיה ביטול הרצון שלכם ע"י המשכת המקיפים הנ"ל ע"י ספה"ע [ספירת העומר] כו'.

וזהו [פירוש] "לרצונכם": כדי שרצונכם יתבטל באמצעות המשכת האורות המקיפים שהוזכרו לעיל, על ידי ספירת העומר וכו'.

וזהו וספרתם לכם היינו להמשיך הארת המקיפים הנ"ל שהוא ממחרת השבת דוקא כנ"ל לכם למטה להפוך את נפש הבהמית ג"כ שיהיה ביטול רצונכם.

וזהו [פירוש] "וספרתם לכם", כלומר, להמשיך את הארת האורות המקיפים שהוזכרו לעיל, הנמשכת דווקא מ"ממחרת השבת", כפי שהוסבר לעיל, "לכם" — למטה, כדי שגם הנפש הבהמית תתהפך, ורצונכם יתבטל.

20 וזהו מיום הביאכם את עומר פי' מאות ו יום שהניפו את העומר שהוא לפני הוי' אזי וספרתם לכם תמשיכו לכם ע"י ספה"ע [ספירת העומר] שבע שבתות שהם מ"ט מדות.

וזהו [פירוש] "מיום הביאכם את העומר": כלומר, מאותו יום שבו הניפו את העומר, שהוא "לפני הוי'", אזי "וספרתם לכם" — תמשיכו לכם, באמצעות ספירת העומר, "שבע שבתות", שהן ארבעים ותשע המדות.

ואז היה יכול להיות אח"כ מתן תורה בשבועות שהוא גילוי רצונו ממש מלמעלה למטה שהוא למעלה מתפלה שהוא בחי' יצ"מ [יציאת מצרים] שהוא הרצוא כנ"ל.

ואז היה יכול להיות לאחר מכן מתן תורה בשבועות, שהוא גילוי רצונו ממש מלמעלה למטה; והוא למעלה מתפילה, שהיא בחינת יציאת מצרים, בחינת הרצוא, כנוכר לעיל.

21 ואהבת בכל לבבך שעדיין אינו בבחי' ביטול בתכלית כי יש מי שאוהב כו'. משא"כ בלימוד התורה שהוא דבר ה' ממש בפיו.

"ואהבת בכל לבבך" עדיין אינה בבחינת ביטול מוחלט, שכן עדיין יש מי שאוהב וכו'. לעומת זאת, בלימוד התורה, דבר ה' עצמו נמצא בפיו.

כמ"ש ואשים דברי בפיו דברי ממש. אני המשנה המדברת בפיו. וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] אלו ואלו דברי אלקים חיים כו' שהם דברי אלקים ממש גילוי רצונו ממש למטה.

כמו שנאמר: "ואשים דברי בפיו" — דבריי ממש. "אני המשנה המדברת בפיו". וכמאמר חז"ל: "אלו ואלו דברי אלקים חיים" וכו' — אלו הם דברי אלקים ממש, גילוי רצונו ממש למטה.

וזהו ודברת בם בם ממש והוא בחי' ובכל נפשך היינו לקשר מחשבה במחשבה כו'. (ועמ"ש סדי"ה וארא אל אברהם).

וזהו [פירוש] "ודברת בם": בהם ממש. וזוהי בחינת "ובכל נפשך", כלומר, לקשור מחשבה במחשבה וכו'. (וראו מה שנכתב בסוף המאמר הפותח במילים "וארא אל אברהם").

אך הנה ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] כל האומר אין לי אלא תורה אפילו תורה אין לו שמאחר שהוא יש ודבר בפ"ע [בפני עצמו].

אך חז"ל אמרו: "כל האומר אין לי אלא תורה, אפילו תורה אין לו", שכן הוא ישות ודבר בפני עצמו.

אזי אף כשמדבר ד"ת [דברי תורה] אין זה דבר ה' כלל. ואין זה גילוי רצונו כלל, רק צריך להיות מקודם בחי' הרצוא יצ"מ [יציאת מצרים] ממטה למעלה כנ"ל.

אזי, גם כשהוא אומר דברי תורה, אין זה דבר ה' כלל, ואין בכך גילוי של רצונו כלל. אלא תחילה צריכה להיות בחינת הרצוא — יציאת מצרים מלמטה למעלה, כנזכר לעיל.

22 וע"י זה רוח אייתי רוח ואמשיך רוח כי באתערותא דלתתא אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] ומעורר למעלה המשכת רצונו כביכול למטה.

ועל ידי כך, "רוח מביאה רוח וממשיכה רוח"; שכן בעקבות אתערותא דלתתא [באה] אתערותא דלעילא, והיא מעוררת למעלה את המשכת רצונו, כביכול, למטה.

אך שיתלבש בדברים גשמיים כמו תרומות ומעשרות וקרבנות כו' ולא אורחא דמלכא לאשתעי במלין דהדיוטא כו'.

אבל שרצונו יתלבש בדברים גשמיים, כגון תרומות, מעשרות וקרבנות וכו' — "אין זו דרכו של המלך לעסוק בדברי הדיוט" וכו'.

23 וע"י היה צריך מקודם שיניף הכהן את העומר שהוא שעורה שעור ה' מיכלא דבהמה רבה הנ"ל לפני הוי' למעלה מהוי' כנ"ל.

לשם כך היה הכהן צריך תחילה להניף את העומר, שהוא שעורה — שיעור ה', מאכלה של הבהמה הגדולה הנזכרת לעיל — "לפני הוי'", למעלה מהוי', כנזכר לעיל.

ועייז אח"כ עיי ספה"ע [ספירת העומר] היה המשכת המקיפים למטה לעומר וספרתם לכם כו' שבע שבתות כו'.

ועל ידי כך, לאחר מכן, באמצעות ספירת העומר, נמשכו האורות המקיפים למטה, אל העומר: "וספרתם לכם" וכו', "שבע שבתות" וכו'.

והיה יכול להיות אח"כ מתן תורה בשבועות שהוא גילוי רצונו כביכול למטה באותיות התורה [ועיין בזהר פ' תצוה דף קפ"ב סע"ב [סוף עמוד ב] וכיון כו' ודף קפ"ג ע"א עד אפיק אורייתא כו' וע' לקמן]:

ואז היה יכול להיות לאחר מכן מתן תורה בשבועות, שהוא גילוי רצונו, כביכול, למטה, באותיות התורה. [ועיינו בזהר, פרשת תצוה, דף קפ"ב סוף ע"ב, "וכיון" וכו', ובדף קפ"ג ע"א, עד "אפיק אורייתא" וכו'; ועיינו להלן].

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/emor/3

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק